

Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?

Jézus magányos. Elhagyta őt mindenki. A tanítványok már a Gecsemáné-kertben „elhagyták őt és elfutottak”. Az őt néhány nappal azelőtt még hozsannázva fogadó jeruzsálemi tömeg ma azt kiáltotta: feszítsd meg!

Elhagyta őt az ereje – amikor a keresztet vitte – így azt egy járóelőnek kell a golgotáig vinni.

Néhányan még ott voltak, kíváncsiskodtak, de a kereszten végtelenül egyedül maradt. Ezért is volt a kereszt, ez a durva kivégzési mód, amellyel leginkább a lázadókat iktatták ki. Hiszen azzal, hogy odaszögeik a fához, teljesen mozdulatlaná teszik, nem tud már lázadozni, nem ugrálhat, nem menekülhet. Gúny és megvetés tárgyává válik, ami azt jelzi, hogy többé már nem kell senkinek. Kigúnyolják – kiírtják még az emlékét is. A társadalom nem akar emlékezni rá. Nem kell senkinek.

Az ószövetségi zsoltárok könyvében a 22. zsoltár éppen ezt a kiközösített állapotot írja le:

Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem? Távols van tőlem a segítség, pedig jajgatva kiáltok! Isten, hívlak nappal, de nem válaszolsz, éjszaka is, de nem tudok elcsendesedni...

„féreg vagyok, nem ember, gyaláznak az emberek, és megvet a nép. Gúnyolódnak rajtam mind, akik látnak, ajkukat biggyesztik, fejüket csóválják...

Torkom kiszáradt, mint a cserép, nyelvem az ínyemhez tapadt, a halál porába fektettél. Mert kutyák vettek körül engem, gonoszok bandája kerített be, átlukasztották kezemet, lábamat, megszámlálhatnám minden csontomat, ők pedig csak bámulnak, néznek rám. Megosztóznak ruháimon, köntösömmre sorsot vetnek.

Ó Uram, ne légy távol, erősségem, siess segítségemre!

De Isten nem hallgatta meg Jézust. Jézus meghalt a kereszten, nem mentette meg Isten az ő egyszülött fiát. Még az Úr is elhagyta őt. Senkinek sem kell.

Senkinek nem kell.

Egyre többen fertőződnek meg a vírussal. Akit megfertőz elkülönítik, karanténba helyezik, elzárják. Senki ne is közelítsen hozzá.

Jézus a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Magára vette a bűn nevű vírust, és felvitte oda, ahol egyedül maradt vele. És Jézus belehalt. Belehalt egyedül, elhagyatottan. Azért, hogy neked ne kelljen. Hogy te szabad lehess. Ez nagypéntek szomorúsága és öröme egyben. Jézus érted és helyetted vállalta az elhagyatottságot, a kereszt karanténját.

Azzal, hogy ő elhagyatott lett, neked lehetőség nyílt arra, hogy találkozhass az élő Istennel. A templom kárpítja meghasadt – azaz megnyílt az út az Istenhez. Élünk vele, élünk ezzel a lehetőséggel. Boruljunk le a kereszt tövébe, engedjük, hogy Jézus kihulló vére tisztára mosson, mert az ő vére, a bűneinket magára vevő, ártatlanul szenvedő vére az orvosság a bűn ellen.

Ma amikor az Isten kezének súlyát érezzük a vállunkon, mondjuk együtt Jézussal a zsoltárt: én Istenem, én Istenem miért hagytál el... de folytassuk is mindjárt: Ó, Uram, ne légy távol, erősségem, siess segítségemre! Ment meg engem... szabadíts meg... Hirdetem nevedet testvéreimnek, dicsérlek a gyülekezetben. Kik az Urat féltetik, dicsérik őt... Mert nem veti meg és nem utálja az elesettek nyomorúságát, nem rejti el orcáját előlünk, segélykiáltásukat meghallgatja. – Isten Jézus Krisztus keresztjéért könyörül mirajtunk. Hiszed-e ezt?! Ez az orvosság!